

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени
Одобрень и препоржчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Крънзовъ

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
БРОЙ 1
септември 1939

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22 06

ПИСМО ДО ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ ДЕЦА ЛЕСНО И МЪЧНО ПО ПОЛЕТО ЗА ЦВѢТЯ

отъ Георги Крънзовъ

Мили деца, учебната година започна. Свършиха лѣтните игри и забави, свърши се и тежкиятъ полски трудъ. Сега започва друга работа. Като пчелички, събрани въ кошерь, вие ще трѣбва да натрупвате въ главичките си знания, които ще ви бждатъ много необходими за живота. Знанието дава сили, които помагатъ на човѣка да се бори срещу всички беди и незгоди.

Който се учи, той ще сполучи! — казва народната поговорка. — Безъ наука, нѣма сполука!

Зная, мили деца, че сега вие сте много радостни и щастливи, събрани наедно въ класните стаи, наведени надъ уроците си.

Но знаете ли, че въ този моментъ милиони деца сж лишени отъ радостта да бждатъ въ училище и да учатъ своите уроци? Въ страните, които сега воюватъ въ Европа, всички училища сж затворени. Децата отъ голѣмитъ градове сж изпратени въ провинцията.

Тѣзи ваши братчета, бащицѣ и братята на които сега се биятъ на бойното поле, преживѣватъ най-страшните дни отъ живота си.

Преди двадесетъ и петъ години, когато азъ бѣхъ на ва-

шата възраст, започна голѣмата свѣтвна война, която продължи цѣли четири години. Тогава нашите бащи и голѣми братя заминаха на бойното поле, като ни оставиха сами, съ нашите майки и сестри.

Нашите учители сжко бѣха заминали да бранятъ родината ни. Мнозина отъ тѣхъ не се завърнаха.

Днесъ свѣтътъ отново е предъ страшно изпитание. Войната може да задѣе цѣлия свѣтъ и да унищожи живота на милиони човѣци: мъже, жени и деца.

Нашиятъ народъ стои далече отъ войната. Ние нѣма да воюваме. И вие спокойно можете да учите уроците си. Но не забравяйте за вашите малки братчета отъ другите страни, които сега страдатъ отъ ужасите на войната. Молете се на Всевишния да запази тѣхния животъ! Всѣко дете трѣбва да живѣе, да расте и да бжде щастливо, за да може да служи на своя народъ и на своята родина!

Растете, крепнете и бждете достойни синове и дѣщери на нашето мило отечество, което чака отъ васъ своите още по-свѣтли и радостни бжднини!

Лесно е да правя параходи, влакове, водопроводи, подводни лодки, самолети, що надлетяватъ въ ветровете. Безъ мъжа и забава построявамъ радиопарати, и ракетни гранати, съ които отлетявамъ чакъ горе на луната! . . .

Но мъчно е да бжда първолаче тукъ долу на земята. И съ моливъ въвъ ржката да пиша тѣзъ чертички, тѣзъ куки, тѣзъ лулички! Цѣлъ день ме изморяватъ и нощемъ мира ми не даватъ, на сънъ ме дърпатъ и задяватъ: — Ехей, господине, ти нѣма да починешъ, додето не сполучишъ да теглишъ хубави чертички, додето не научишъ да пишешъ куки и лулички!

Ранъ-Босилекъ

Това лѣто по полето брахме хубави цвѣтя . . .

СБОГОМЪ, ЛѢТО . . .

Дето ниви се люлѣха, слънчогледътъ де цвѣтя — вредъ листата пожълѣха съ пристѣпа на есенята.

Де играхме изъ полето, въ рѣчния, опасенъ виръ, есенното злато свѣти посрѣдъ тишина и миръ.

Въ тишината, съсъ земята бори се орачътъ самъ, че ще хвърли семената, та на топло да сж тамъ.

Сбогомъ, сбогомъ, лѣто мило сбогомъ, топли, лѣтни дни, сбогомъ, птички лекокрили, слънчице, зеленини . . .

Скоро дждъ ще се излѣе, ще настѣпи тжженъ мракъ, но звънчето ще запѣе и ще ни повика пакъ.

Съ рой училищни другари най-щастливъ ще бжда азъ — тая есенъ ще ме свари ученикъ въвъ първи класъ!

Симеонъ Мариновъ

„Който напои одного отъ тия скромните само съ една чаша студена вода, въ име на ученикъ мой, истина ви казвамъ, никакъ нѣма да изгуби наградата си!“

Иисусъ

■ БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ „Юначко“, отъ Ст. Андрейчинъ, ще се изпрати само на редовните абонати, които внесатъ абонамента си най-късно до 15 декември т. г.

ПѢЙ МИ, ПТИЧКО! . . .

Сладкопойна и честита, пѣй ми, птичко гласовита, пѣй ми, весела, свободна, за земята хлѣбородна.

Нали лѣтото измина съсъ жетварската дружина, хлѣба честно ще изхрани работливите стопани.

Ще изхрани насъ децата, че и ний оремъ земята, и съсъ книга въвъ ржцетѣ, носимъ слънце зиме, лѣте. —

Носимъ като пойни птици радостъ въ тъмните тъмници, на поробените братя, нашта речъ и обичъ свята . . .

И. Стубелъ

Константинъ Н. Петкановъ

РАДОСТЕНЪ ДЕНЪ

Войната се свърши. Всички се прибраха по домовете си, прибрахъ се и азъ. Родителите ми ме посрещнаха съ сълзи на очи. Майка ми седна на трапезата, но отъ радостъ не яде. Баща ми, презъ всичкото време, гледаше надолу, усмихваше се и мълчеше. И азъ не знаехъ, какъ да се държа отъ радостъ, че се връщамъ живъ и здравъ отъ бойното поле. Преглътнахъ голѣмъ залъкъ и попитахъ майка си:

— Мамо, защо не се хранишъ?
— Синко, сита съмъ!

На трапезата настѣпи отново мълчание. Следъ малко баща ми поклати глава и продама съ глухъ гласъ:

— Синко, какво мислишъ да правишъ?
— Ще учителствувамъ.

— Кжде, въ кое село?
— Кждето ме назначатъ! . . .
Отидохъ въ града, явихъ се въ училищната инспекция и получихъ назначение за учителъ въ едно малко градче, край Черно море. Веднага заминахъ да заема мѣстото си.

Въ градчето пристигнахъ привечеръ. Улиците бѣха тихи и пусти. Срещнахъ нѣколко стари жени, поздравихъ ги, но тѣ не ме чува и не отговори на поздрава ми. Свихъ къмъ морето и изведнажъ се изплашихъ. Една вълна се разби въ скалистия брѣгъ съ страшна сила и азъ си помислихъ, че предъ мене избухна неприятелска граната.

Прибрахъ се въ единствения хотелъ и прекарахъ нощта много неспокойно. Морето непрекъснато ми напомняше за

кръвопролитните битки.

На сутринята се събудихъ, преди да изгрѣе слънцето. Излѣзохъ отъ хотела и отидохъ на морския брѣгъ. Морето бѣ се успокоило и отъ брѣга, чакъ до далечния изтокъ то бѣ синьо и прекрасно. Слънцето се показа, направи свѣтла пжтека до ситния пѣськъ и се усмихна надъ морската ширь. Тая прекрасна гледка ме накара да забравя лошо прекараната нощъ и бавно тръгнахъ къмъ училището.

Дворната врата бѣ отворена и азъ прекрачихъ прага. Нѣколко деца си играеха край северната стена на училището. Щомъ ме видѣха, смириха се, наредиха се до оградата и ме загледаха. Усмихнахъ имъ се и ги попитахъ:

— Кжде е учителската стая?
— Учителите още не сж дошли! — отговори ми едно отъ децата.
— Дойдохъ да ви бжда

учител! — похвалихъ имъ се.

Децата се спогледнаха, застанаха мирно, следъ това едно по едно се ржкуваха съ мене и ме поздравиха съ добре дошълъ. Влѣзохъ въ разговоръ съ тѣхъ и не забелязахъ кога дворътъ се изпълни съ ученици. Момчета и момичета се бѣха натрупали около мене и ме гледаха съ любопитство.

— Учителитъ дойдоха! — обади ми едно момче.

Не обърнахъ внимание на думите му, а останахъ на двора да се разговарямъ съ децата. Тамъ на бойното поле бѣхъ срѣдъ голѣми деца, сега пъкъ се чувствавахъ помежду истинските деца. Каква голѣма разлика въ погледите и въ лицата. Синьото небе, свѣтлото слънце, спокойното море — всичко това бѣ само една малка искрица въ очите на децата. Цѣлиятъ свѣтъ на смъртта не струваше нищо

предъ усмивката на новите ми другари.

Приближихъ едно малко момченце, помилвахъ го по бузичките и го попитахъ:

— Обичашъ ли училището?
— Азъ ще стана докторъ! — похвали ми се детето.

— А ти какво ще станешъ?
— попитахъ едно отъ момиченцата.

— Мама иска да стана зѣболѣкарка, но азъ не искамъ. Ще се уча за учителка. Азъ много обичамъ нашата учителка! . . .

Децата ме заобиколиха и всѣки ученикъ по-отдѣлно започна да сподѣля съ мене детските си мечти и желания. Почувствахъ се въ другъ свѣтъ и въздхнахъ съ освободени гърди. Тежъкъ камъкъ бѣ се смъкналъ отъ плещите ми.

Нѣколко врабчета качнаха на низкия покривъ и изчуру-